

Stelian Țurlea

DRAGOSTE ÎN VREME DE COVID

Colecția NOD
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN

Dragoste în vreme de Covid / Stelian Țurlea. -
București : Integral, 2021
ISBN 978-606-992-629-1

821.135.1

© INTEGRAL, 2021

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-629-1

INTEGRAL

Partea întâi Silvia

1.

Am știut mereu ce vreau să fac în viață
nu mi-a impus nimeni nimic, nici n-am ascultat vreodată vreun sfat
dar n-am ajuns să fac ce vreau până la capăt
pentru că mi-a lipsit hotărârea
deși sunt încăpățânată cum nu sunt mulți
Tata îmi spunea că o să sufăr mult, l-am adorat pe Tata, dar n-am fost în stare să-l ascult
când am înțeles, târziu, că nu mă îndemna decât la bine, nu mai aveam ce să schimb, mă obișnuisem sau mă formasem deja, trebuia să-mi trăiesc viața, așa anapoda cum mi-o așternusem

întâi, am vrut să fac muzică, am învățat aproape singură, profesorii erau doar uimiți și în sinea lor erau convingși că iau lecții particulare despre care, din cine știe ce bâzdâc, fandoseală sau hachiță, nu vreau să vorbesc

dacă ar fi știut că ai mei de-abia aveau cu ce să ne ducem traiul zilnic, s-ar fi uitat mai cu milă la mine

exact asta n-aș fi vrut

așa că nu le spuneam nimic, nici măcar nu-i lăsam să bănuiască, eram de o mândrie dusă până la cer, îi lăsam să creadă ce voiau

ei erau fericiți că ies cu mine în lume și se pot lauda cu performanțele pupilei lor, aproape fără să facă vreun efort

alesesem violoncelul

îl găsisem părăsit la o rudă din Ardeal, uitat într-un pod, s-au bucurat să scape de el

am atâtea rude prin zona aia, că n-aș avea degete la mâini și picioare să le număr, chiar dacă aș avea câte patru perechi din fiecare, așa că n-aș putea spune cui aparținuse

o poveste întregă e cum m-am căptușit cu el
îl găsisem în primii ani de școală gimnazială, nu mai știu în al câtelea, într-o vacanță de vară, mai pe toate mi le petreceam la o bunică din acele locuri, cu o casă enormă cocoțată pe un deal

ăsta e-al meu! strigasem, după ce mă opintisem să-l cobor din pod pe o scară șubredă care se bâțâia cu mine de credeam că mă duc în cap

mai văzusem un violoncel în viața mea doar în poze, dar m-am îndrăgostit pe loc de el, ca-n povești

ia-l, maică, scapă-mă de el, spusese o mătușă, nu mai știu a câta din neamul meu numeros, să nu-l pună într-o zi unchi-tu pe foc

în preajma bunicii roiau întotdeauna o mulțime de mătuși pline de importanță

care unchi? era să întreb, dar îmi dădeam și eu seama că nu cel care cântase la el cu amar de vreme în urmă, nici fii-su care-l păstrase și-l cocoțase în pod, nici nepotu-su, care probabil era de-o seamă cu părinții mei, mai degrabă vreun văr de-al acestuia, bărbat verde neatins de harul muzicii, plecat să taie lemne în pădure cu drujba

I-am adus la București cu trenul, mândră nevoie mare, era prima mea comoară și nu răspundeam nimănui ce-am de gând să fac cu el, dacă tot habar n-aveam să cânt

asta era prima întrebare a oricărui nou venit: știi să cânți?

am rugat-o pe Mama să-mi caute un profesor, i-am cerut ei, nu lui Tata, pe care-l adoram, pentru că știam că numai ea nu-mi refuza nimic

s-a nimerit să dea, la câteva blocuri distanță, peste un fost profesor care cântase în orchestra Radioului până îl lovise damblaua și-l scosese ră la pensie, îi tremurau mâinile de mama focului și devenise și un pic bâlbâit

parcă-mi păsa, nu să-mi îndruge povești ve-neia el la noi acasă!

când a văzut violoncelul, a izbucnit în plâns, ditamai bărbatul, nu s-a oprit câteva minute, mie

mi s-au părut un ceas și începusem să tropăi de nerăbdare, iar Mama își cam frângea mâinile, sigur se întreba dacă nu-l nenorocise pe bietul om aducându-l în fața instrumentului

dar pe neașteptate s-a oprit din plâns și ne-a zis: o-nnnvăt

mi-a luat o groază până am priceput ce zisese și i-am sărit în brațe, mai să-l dau pe spate, șubred cum era

o să pu-pu-puteți? s-a bălbâit și Mama, brusc molipsită

si-si-sigur, mai încape vorbă? a răspuns el

îi tremurau mâinile când apuca orice obiect, dar când atingea violoncelul parcă se vindeca instantaneu, mângâia corzile cu o duioșie și-o vigoare care mă uimeau și din clipa aceea mi-a trecut prin cap că violoncelul meu era fermecat

dar povestea n-a durat mai mult de cinci, șase luni, cât învățasem să mă descurc cu profesorul de față și mai ales singură, mă trezeam înaintea tuturor, făceam grăbită pipi și alergam la violoncel să exersez, nu mă dezlipeam ore-n șir, uitam de mâncare, începusem să uit și de lecțiile de școală, cu vrafal de partituri în față, îmi adusese atât de multe că mama umpluse un raft de bibliotecă lung de un metru

după lunile acelea, profesorul n-a mai apărut, am tot întrebat de el, temătoare că se plictisise de mine, nimeni nu știa nimic, până au aflat că murise într-o noapte și, cum nu avea pe nimeni, îl

găsiseră după câteva zile, când puțea de trăsnea pe scările blocului și-i spărseseră ușa

în primul moment m-am speriat, nu-mi era gândul decât la ce-am să fac eu, pe urmă am înțeles că mă învățase destul cât să mă descurc singură

și asta am făcut, mai ales că-mi lăsase vrafal de partituri care să mă ghideze

Tata a fost uluit în primele momente, ditamai instrumentul pentru o fată mai degrabă minionă, de-abia îl căram, când îl țineam între picioare să cânt mi se părea că mă acoperă cu totul, dar mie îmi plăcea la culme, voiam doar să se vadă instrumentul și mâinile mele ciupind, gădilând, mângâind, izbind și îmblânzind corzile, arcușul mi se părea o pană măiastră care-mi prelungea mâinile, doar muzica pe care reușeam sau nu reușeam s-o produc conta, eu nu trebuia să mă văd, asta a fost mereu în capul meu

îmi închipuiam că pe o scenă, într-un concert, violoncelul cântă singur, ca în basme, iar lumea sedusă, izbucnind în aplauze la final, să gândească ori chiar să spună: uite un violoncel care cântă singur

s-au scris atâtea partituri pentru un instrumentist solist că am de unde să aleg, îmi mai ziceam, și am ales

probabil Tata se supăraseră, m-a lăsat în apele mele, nu s-a interesat dacă progrez ori nu, cum

îmi închipuiam că face orice părinte, sufeream și mă încăpățânam și mai mult să fiu grozavă

sigur era în mine vreun talent care mă ajuta să depășesc obstacolele fără mari eforturi

și a venit ziua în care s-a organizat un concert, o sală plină, mai mult părinți, rubedenii, prieteni de-ai lor, între ei și Tata, am apărut pe scenă, erau mai multe solo-uri, m-am ascuns în spatele violoncelului și nu m-am gândit decât că trebuie să-i cuceresc

apauzele vor fi fost covârșitoare, mai ales pentru Tata, care ședea în primele rânduri, într-o margine, mă uitam numai la el și nu mi-a venit să cred când l-am văzut că își scoate batista și-și șterge ochii

învinsesem

cu Mama nu fusese nicio problemă, de la început a acceptat tot ce vreau să fac

nici cu bunica, o femeie grozavă, îi zicea violoncelului broancă, așa se spune prin Ardeal, deși broanca e altceva, mai degrabă contrabas, dar nu e locul aici să povestesc despre bunica, ar însemna să scriu o carte doar cu ea personaj, nu de asta m-ai pus să-ți povestesc prin ce am trecut, nici măcar nu m-ai pus, simt eu nevoia, dacă mi-ai fi cerut s-o fac, ți-aș fi trântit niște aiureli de m-ar fi mirat și pe mine

nu m-am ținut de violoncel, habar n-am de ce, învățasem să cânt, interpretam cu o ușurință incredibilă partiturile și le mai și țineam minte

îmi plăcea însă grozav matematica și când a fost să merg la facultate, m-am dus la betoane

iarăși Tata n-a știut ce să spună, m-a întrebat doar dacă sunt în stare sau dacă sunt în toate mințile, i-am răspuns că da, că îi semăn

era un om priceput la orice e foarte practic, nu punea mâna pe ceva să nu reușească – cioplea în lemn, meșterea unelte de unul singur, repara motoare, repara orice, și făcuse mereu după capul lui

cinci ani n-am învățat decât formule, pregătindu-mă pentru construcții de tot felul, o fată destul de firavă într-o cohortă de băieți și bărbați care de care mai muschiuloși, mai puternici, mai capabili să ridice drugii și bolovani, despre care erai convins doar văzându-i că vor construi drumuri, poduri, cartiere, uzine, nicio legătură cu violoncelul suav, pe care îl uitasem

nu-l uitasem, îl trecusem doar în alt plan

și când am terminat facultatea, printre primii, insist să-ți spun, am și eu mândriile mele, nu mi-au mai plăcut betoanele, am vrut altceva, dar nu știam ce

apăruseră televiziunile particulare, erau anunțuri peste tot că sunt în căutare de oameni, m-am dus și eu, convinsă că o să mă descurc, nu voiam să apar pe sticlă, nici să fiu reporter, au fost fericiți să afle asta, pentru că toată mulțimea care se îngrămădea la poartă nu voia nimic altceva,

niciunul nu se gândea să mânuie aparate sau să înțepenească în spatele acestora

și spre norocul meu, a doua sau a treia zi după ce ajunseseam acolo, încă nedezmeticită, le-a sosit un car de reportaj abia comandat, am intrat în el împreună cu alții, la fel de curioși, căscând ochii mari și uimindu-mă și pe loc mi-am zis că asta vreau să fac

am ajuns regizor de emisie, sunt regizor de emisie și astăzi, o proastă sau o naivă sau o romantică, pentru că au trecut alții peste mine și au trecut și grămadă de ani și n-am fost în stare în atâta timp să-mi negociez o leafă mai bună, că doar am o vechime în care am învățat tot ce se poate învăța și sunt mai bună decât toți

sunt orgolioasă, dar știu ce știu să fac

nu mi-a păsat, îmi pare rău acum, când mă sufocă datoriile

vezi ce portret grozav am reușit să-mi fac? fără pic de smerenie

doar ca să înțelegi cum am ajuns să nu-mi pese. pentru că, aproape când eram pe cale să mă revolt, să bat cu pumnul în masă, să plec în altă parte, e o meserie care se caută, a apărut Emil, toate s-au dat peste cap, nu m-a mai interesat nimic legat de slujbă

nu dintr-odată, dar parcă simțeam că așa o să se întâmple și am așteptat să mi se întâmple ce urma să mi se întâmple

2.

N-am fost mereu singură, pretențioasă, da, dar nu singură

am avut și am o mulțime de prieteni, femeii cu deosebire, bărbații mă enervează cel mai adesea, vor toți să se culce cu tine și dacă n-o faci, fug

nu spun că n-am avut și iubiri, cu unii n-am apucat să fac dragoste; uneori s-a terminat neașteptat de repede, din vina mea sau a lor; alții au dat înapoi exact când începeam să-mi fac eu planuri, nu mai contează motivele; unii se așteptau să fiu un pic curvuliță, când nu vedeau semnele așteptate, se retrăgeau bâlâindu-se că au treburi; unul a fost serios, până la un punct, după care s-a blocat, de parcă mă transformasem într-un zombi și n-am știut de ce; altul voia doar un copil și apoi să plece, și eu ce urma să fac?

important e că n-am fost călugăriță, nu mi-am propus vreodată, am avut mereu niște standarde, foarte ridicate, probabil că n-au rezistat, sau le ridicasem eu prea sus, e vina mea

cu femeile, poveste complicată, nu sunt lesbi-ană, am avut o prietenă care era și m-a ademenit un an întreg să mă las iubită, am dormit de câteva ori cu ea în același pat, ne-am strâns în brațe și ne-am sărutat, cum fac de multe ori fetele, ea voia mai mult, dar nu simțeam nicio atracție și aici s-a terminat totul